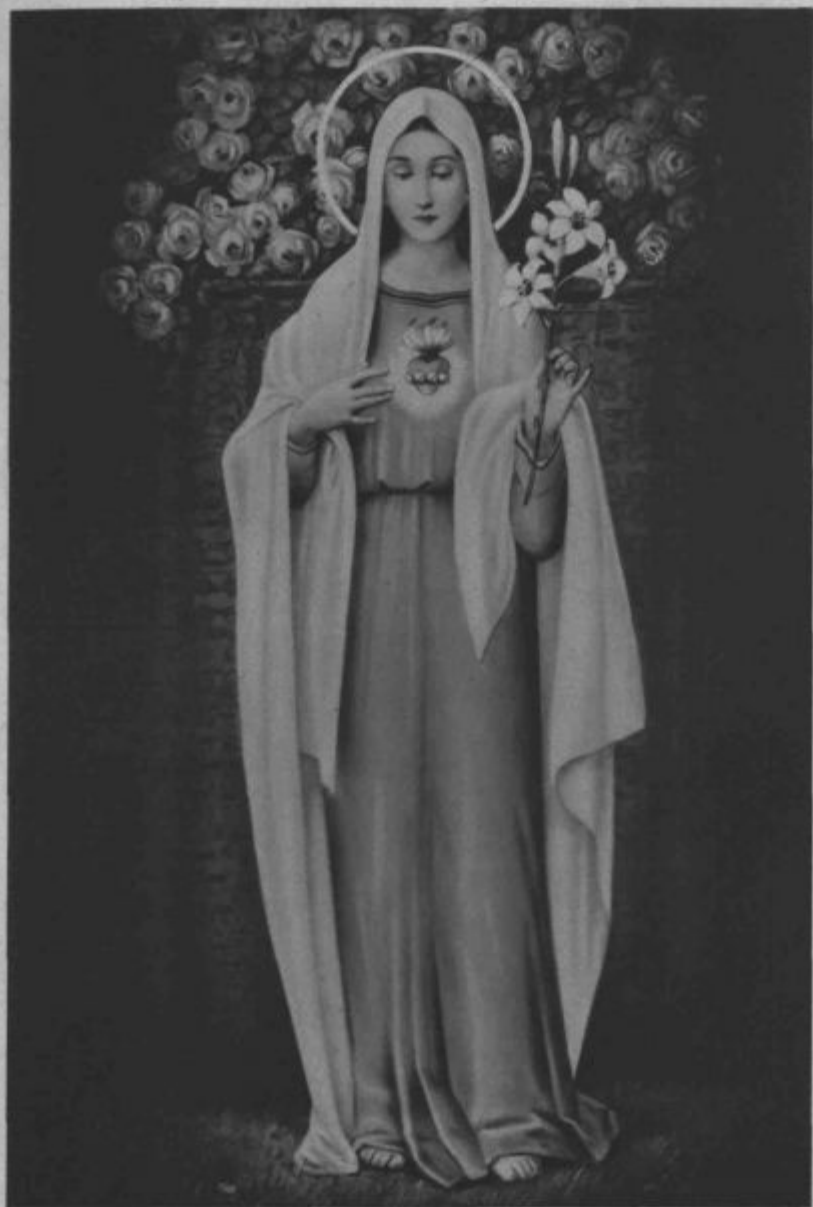

Poština plačana v gotovini.

Štev. 7.

8. julija 1938.

34. letnik

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijkin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1939 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

Na Dom Sv. Franciška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Jakob Marija, Lipovci, na č. sv. Antoni v zahvalo, ka so njej ozdravele bežežne svinje, 100, na senji v Črensovcih nabrano 9-50, Kavaš Matjaž, Francija, 10, Horvat Martin, Trnje št. 140., 33, Balažic Martin, G. Bistrica, 10, Hanc Roza, Črensovci, iz Francije, 20, Čurič Treza, Trnje, v zahvalo 12, Ozvatič Štefan, Francija, 42-50, Tretjeredniška skupščina, Črensovci za 1937. l., 100, Prša Ivan i žena Ana Francija, za srečo i zdravje njüvih domačih 26, Matjašec Kata, V. Polana, prosi za blagoslov, 10, Horvat Marika i Trezika, Lipovci, iz Francije, 12-50, na gostüvanji Kolenko Ivana i Kate v Vitternesse v Franciji nabrano 182, Prosvetno društvo, Črensovci, 3000, Horvat Marija, Črensovci, 6, N. Beltinci, na čast sv. Antoni, 5, Kolenc Geta, Gumilica, 5, N. V. Polana, 5, Bagar Helena, vučit. Kramarovci, 10, za travo 530, g. Grandidier, Morville les vic par Chateau Salins (Moselle) 100, Kustec Ana, Črensovci, iz Francije, 10 Din. Izdali smo Din.: za vlačenje travnikov 25, razglas odaje 10, foringa za spravlanje pohištva iz Sobotne v Črensovce 50. — Oča sirot, povrni vsem obilnosti.

Na podporo Marijinoga Lista so darovali v dinaraj sledeči: Skupščina tretjega reda, posvečena Srci Jezušovomi, v Črensovcih, 50, Kocet Ivan, Črensovci, 6, Ritonja Ferdinand, Bakovci 4, Sabotin Jožef, Trnje, 2-50, Ritous Kata, Črensovci, 4, Zver Štefan, Francija, iz Gomilic, 26, N. Gornja Bistrica, plačao za pet sirot Marijin List 60 Din. — Marija bodi vam plačnica.

LETO 34.

8. JULIJA 1938.

ŠTEV. 7

„I prikazalo se je veliko znamenje na nebi: žena, obdana z suncom, i pod njenimi nogami mesec i na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd“. (Razodetje, 12. 1.)

7. Zvezda.

Vüpanje je sedma zvezda tvoje krone, Mamika,
 Na življenja teškoj poti varno te je vodila . . .
 Svetlost betlehemske noči za vsikdar ti vgasnola,
 Preminola ti za vsikdar zvezda Kralov z Jutrova,
 V vednoj temi tlačila si žitka teško, strmo pot,
 V tmici gostoj si živela, čeprav z tebov bio je Bog . . .
 Zakaj v temi? Bog je želo, da v vüpanji maš posvet,
 Gda obdajala te tema treseti no trojih let,
 Gda na mučnoj, križnoj poti srečala si Sineka,
 Gda si čülia vdarce cvekov, tožbo Sina Božega,
 Gda si v naroče sprejela mrtvo telo Jezuša,
 Gda do groba sprevodila si Boga razpetoga,
 Gda brez Njega, tužna Roža, bridke točila skuze:
 Te si vüpala brezmejno, Jezuš, da več ne vmerje,
 Da bó stano gor od mrtvih i nas tüdi vse zbüdi,
 Ar po svojoj smrti rešo grešne, vboge vse ljudi.

Srčen.

Naši letošnji novomešniki.

Naši letošnji novomešniki so obilen sad dobre vzgoje Slovenske krajine. Naši starišje držijo i to po vsaj pravici, da je duhovniški stan najsvetejši stan na sveti, zato radi dajo svoje sine v te stan. Svetost iščejo za sebe, zato pa posvetijo svoje sine stani, v šterom sin svetost razširja s svojim zgledom, kak svetniški duhovnik i z svojim delom, ki išče vsikdar vekšo svetost dosegnoti v sebi i v ovcaj, štere njim Bog bo zavüpaol.

Slovenska krajina je letos bogato žetev novomešnikov spravila v Gospodove žitnice, kajti *devet novih svetih meš* prikažejo

Jezušovi namestniki, novomešniki, letos svojemi Gospodi, našemi Zveličiteli. Smo šteli iz lübeznih pokazati vseh devetih slike v Marijinom listi, pa na prošnjo od vseh nesmo dobili slik. Prikazemo zato tiste, od šterih smo je dobili. Naši letošnji novomešniki so sledeči:

1. *Gjörköš Štefan*, rojen v Rakičani, l. 1912. nov. 13. Bogoslovje zvršo v Maribori. *Prvo sv. mešo prikaže Vsegamogočnomi v Soboti julija 10.*

2. *Kerec Vili*, rojen v Vidoncih, l. 1911. apr. 15. Bogoslovje zvršo v Senji na Hrvatskom. *Prvo sveto mešo prikaže Vsegamogočnomi pri Gradi julija 10.*

3. *Čergulj Štefan*, rojen v Satahovcih, 1913. dec. 5. Bogoslovje zvršo v Maribori. *Prvo sveto mešo prikaže Vsegamogočnomi v Soboti julija 17.*

4. *Horvat Janoš*, rojen v Čentibi, l. 1913. febr. 6. Bogoslovje zvršo v Beči. *Prvo sveto mešo prikaže Vsegamogočnomi v Lendavi julija 17.*

5. *Lajnsček Ludvik*, rojen v Rakičani l. 1912. jun. 6. Bogoslovje zvršo v Maribori. *Prvo sveto mešo prikaže Vsegamogočnomi v Soboti julija 24.*

6. *Cvetko Ivan*, sin sv. Ivana Boska v salezijanskoj družbi,

Novomešnik: KEREC VILI iz Vidonec. Prvo svojo sv. mešo prikaže Vsegamogočnomi julija 10. pri Gradi.

rojen v Gomilici, l. 1904. marca 8. Bogoslovje zvršo na Rakovniki v Ljubljani. Prvo sveto mešo prikaže Vsegamogočnomi v Turnišči julija 31.

7. *Lítrop Boleslav*, sin sv. Frančiška Assiškoga v kapu-cinskem redi, rojen v V. Polani, l. 1912. aprila 24. Bogoslovje zvršo v Spliti dve leti, potem v Solothurni v Švici. Prvo sveto mešo prikaže Vsegamogočnomi v Velkoi Polani augusta 7.

8. *Matko Ivan*, sin sv. Ivana Boska v salezijanski družbi, rojen v Gančanih, l. 1910. maja 5. Bogoslovje zvršo na Rakovniki v Ljubljani. Prvo sveto mešo prikaže Vsegamogočnomi v Beltincih augusta 14.

Novomešnik: HORVAT JANOŠ
iz Čentibe. Prvo svojo sv. mešo pri-
kaže Vsegamogočnomi jul. 17. v Leňavi.

9. *Glavač Franc*, rojen v Beltincih, l. 1913. augusta 30. Bogoslovje zvršo v Ljubljani. Prvo sveto mešo prikaže Vse-gamogočnomi letos k Božiči v Beltincih.

Gda se dobroj Ma-
teri Mariji iz srca zahva-
limo, da je poskrbeli te-
likim sinom Slovenske
Krajine službo najsvetej-
šo pri svojem Božem
Sini, jo prosimo v glo-
bokoi poniznosti, naj
vzeme te novomešnike i
vse mešnike celoga sveta
pod svojo materno ob-
rambo, naj je vodi od
svetosti do svetosti, da
njenomi Sineki, predra-
gomi Zveličiteli, Ježuši
Kristuši spravijo takšo
diko z svojov svetostjov
i z svetostjov na njih za-
vüpanih düš, kakšo njim

je dober Boži Pastir od vekomaj določo.

Levitov devet je zvalo Gospod
Da tlačijo njeg'vo trnjavo pot ...
Da vodijo ovce na pašnike svete,
Gde lilija bela nedužnosti cvete,
Vijolca kde modra za grehe se joče,
Lübézni gde ščipek obima vse vroče ...
Živeli leviti, živeli, živeli,
Pri Ježuši bod'mo vsi enkrat yeseli!

S r č e n.

MISIJSKA POROČILA

Chaotung, Kitajska, 26. aprila, 1938.

Prečastiti gospod urednik!

Najprle se Vam vse štiri najprisrčnej zahvalimo na rednom pošiljanji „Novin“ i „Marijinoga lista!“ Nemrete si misliti, kakšo dobroto nam izkažujete. Vaši listi so nam presladka vez, ki nas veže z ljubov domovinov. Kda je čtem, pohiti moj spomin prek širnoga morja i temnih daljin ta v tiho domačo ves, v lepo Slovensko krajino. Lepo prosim, ne zamerite, ka Vam tak dugo nejsmo pisale! Znano Vam je, ka smo edine štiri sestre misj. za celo Chaotunsko prefekturo, štera je vekša kak Dravska i Savska banovina. Tak mamo dela ogromno i več nas šče čaka.

Poleg drugoga pa mamo že dva meseca delo z popravljnjom eli krpanjom naše hižičke. Pred nami, naši Kitajci niti znali nejso, da smo Jugoslovani tudi na svejti. Gvišno so mislili, da pridejo k njim kakši palčki, ve hižica bi bila bole primerna za pritlikavce kak pa za nas velikane. Kak misijonarke pravzaprav ne iščemo ugodnosti; ali kaj, če bi se nam pa hižica že skoro vkup sejla, či je ne bi šče pravočasno začnoli popravlati! Zdaj je štera zabijala kākši štok, šteri nam je šteo zbežati na dvorišče. Opet tam se nam je cela stena štela preseliti na sosedov ograd. Dveri so pa vsešerom zvün portnih jako nisike, kak pravim za palčke. Či sam se včasih pozabila ponizno prikloniti, kak či bi šla v kakši „kürnjek“, pa sam že, či ravno nej rada, mogla poskušiti, što je bole trdi, eli les, eli mōja glava. Tak je bilo nujno potrebno krpanje te naše kitajske hižice.

Vüzem smo kak najlepše obhajali i naši, par 100 kristjanov, so bili jako srečni. Moji mali pevci so se tudi lepo odrezali. Ali, biti organistinja med našimi Kitajčki, je nej tak enostavno. Kda v tihoj sreči pritiskam na harmonij (orgel nemamo), pa mōrem šče vmes dirigirati, ovačik bi mi šče kje zaspali. Tudi z vühami napeto poslušam, če se nešteri ne spozabo spevati, nego bi jo rad malo po kitajskom zavleko. Poleg vsega pa šče sama iz vse dūše spevlem sopran, vej me to že od nekđaj veseli.

Moje glavno delo i skrb pa je pravzaprav v dispensariji, šteroga smo zavolo prevelkoga navala betežnikov že po treh mesecaj našega prihoda mogle odpreti. Ordiniram vsakši den od 9—12 vōre. Odvečara pa obiskavamo betežnike po domovih. Nešterni betežniki prihajajo od jako daleč, tak na priliko eden, ali pa dva dni hoda. Nešterni pogani se pa nam tak približavajo. Polagoma se navčijo spoznavati to, ka je nam sveto. Kda pride velika vōra milosti tudi za nje, de žetev bogata i vesela! Bilo je pred meseci, kda pride k meni eden velki siromak, ki, kak mi je poznej sam ovado, je bio ropar. Na takšem pohodi je tam deleč v bregaj zadobo težko, skoro neozdravljivo rano. Kda je

zvedo za nas, se je, kak mi je sam povedao, več kak mesec dni vlačo v težkih mukaj, hoditi je nej mogeo, da je prišeo k meni v dispensarij. V srce se mi je zasmilo, ešče bole pa njegova dūša. Drugo njemi nejsam mogla dati, nego vsakši den sam njemi skrbno prevezala zevajočo rano, z štere sam zrezala precī že gniloga mesa. Ar je bio še mlādi, se ga nišče nej vsmilo. Spao je pod milim nebom. I stradao je obvūpno. Da sam njemi konči malo olajšala telovno nevolu, sam poprosila po ednoj dobroj Kitājki, štera je pri svojih prijateljcah nekolko nabrala, da si je mogeo bar dvakrat na den privoščiti šalico riža. Rana se njemi čudovito začela celiti i tūdi dūša njemi je polagoma vstajala k novomi življenji v svetlosti svete vere. Kak malo dete se je včasih jokao, kda sam njemi pripovedavala od lūboga Boga, šteri njemi je pripravljen odpūstiti vse njegove pregrehe. Dala sem njemi podobico sv. Male Terezike, štera naj bi tomi siromaki izprosila milost pravoga spoznanja naše svete vere. Navčila sam ga tūdi nekaj kratkih molitvic, štere je v gorečoj lūbezni ponavla. Še celo bojava se je, či bi pozabo, pa ne bi dobro molo, kak me je večkrat pitao. Potem so prišle naše letne dūhovne vaje i jaz sem mogla za 10 dni dispensarij zapreti. Od tistoga časa pa tūdi toga siromaka nej sam več vidila. Kak sem zvedila poznej, je od lakote obnemogeo, ar ne najšeo smilenoga srca. Najšeo pa je smileno Srce Jezušovo onstran zvezd v lepšoj domovini, kama se je preselila njegova, v toj skuznoj dolini tak trpeča dūša. V vūpanji, da bo okreva, kak je tūdi kazalo, ga nejsam šče krstila. Osvedočena pa sem, da je lūbo Boga iz vsega srca, ve je tak vdano prenašao bolečine, da sem se celo čūdila. Tūdi je želeo biti krščen i to zadnje ga je gotovo rešilo i njemi odprlo nebeska vrata, ve je bio na smrt lepo pripravljen.

Kak lepo je misijonsko življenje! Istina je toti, da nam žrtev i težav ne zmenjka i trnje to opleta . . . ! I vendar, kak sladko je pri misli, vse za uboge dūše . . . ! V dispenzariji mam včasi vnogo križov, ki pa mi dajo tūdi vnogo smeha. Bole njim pravim naj se vsedejo na klop, prle mi šteri počepne na tla. Pa, naj Vam šče povem, kak se mi godi, kda obiskavamo betežnike po domovih. Či hodimo po stezah eli poteh kak so pri nas doma tam ob šumečoj Mūri, či ravno smo eti v varaši, to nej nikaj čūdnoga. Tūdi telovadimo, vej trbej včasih skočiti prav na široko i prilično, ovačik se pa ponesrečiš pri kakšem kūpi. — Všešerom nas čaka dosta občinstvá i mladine. Ž njimi si kaj pōgučimo, či se nam kje ne zaplete i obnemore jezik. Vsi bi radi znali kaj od naše lepe domovine i šče dosta kaj drugoga. Mislim, ne bi bilo primerno, če bi pozabili tū na svojevrstno kitajsko oliko, v šteroj zavzema skoro prvo mesto tūdi pipa. Gnes se nam že hvala Bogi bolše godi, ali od začetka smo mele včasih čūdne težave. Bole smo se branile tiste pipice, prle so nam pa ponūjali cigarete. Piti moremo pōvsod čaj, ki

pa je na Kitajskom itak obvezen, pa naj si bo že dober ali slab. Potem, kda smo druge zadovoljile, se moremo šele približati betežniki, ki navadno ječi tam na slamnatoj preprogi i šteroga dūša šče blodi v temi poganstva. Tū mamō večkrat priliko i milost krstiti tūdi šteroga odraščenoga, ki je na robī življenja. Letos jih mamō z malov decov vred v smrtnom slūčaji krščenih 25. Tū se toplo zahvalim vsem dobrim dūšam, štere nas podpirajo z svojimi gorečimi molitvami!

Novomešnik: CVETKO IVAN iz Gomilice. Prvo svojo sv. mešo prikaže Vsegamogočnomi julija 31. v Turnišči.

Vsem v dragoj i miloj Slovenskoj krajini, kak i tūdi onim, ki so nemilo raztepeni po tūjini, pošilam vnogo vročih mislonskih pozdravov!

Posebno pa še iskreno pozdravljam Vas, prečastiti gospod i Vam želem vnogo božega blagoslova, zdravja i moči, da bi še duga leta vrejūvali nam tako drage liste i bili vodnik Prekmurskoga naroda do večnih cilov!

Vaša rojakinja

s. Imakulata Maršič,
iz Melinec.

NAZAJ V NAROČJE MATERE CERKVE.

FERDINAND HERBST.

Bio je nemškoga pokolenja, po veri pa luteran. Kano je postati pastor (farar), zato se je včio v luteranskom bogoslovji. Pa sūhi luteranski navuki so ne zadovolili njegovoga srca. V njegovih prsaj se je zbudilo veliko hrepenenje i žela po pravom dūhovništvu, mešnoj daritvi, po svestvaju.

S svojov pametjov je spoznao, da je tisto središće, okoli šteroga se zbirajo dūše, ravno dūhovniški stan. Sprevido je dale, da so luteranski pastorje vse drugo, samo dūhovnik v nadnaravnom pogledi ne . . .

V svoj dnevnik je etak zapisao:

„Moji modroslovski navuki so me konči nagnoli do toga, da sam postao pravičnejši do katoličanske Cerkve. V meni se je vzdramila nekša odločna lūbezen za vse, ka je katoličanskoga. Začno sam čteti nabožne knjige i zahajati k meši. Dūh molitve me je pali obino, začno sam objokavati svoje grehe, začūto sam; da je najvekša lūbezen Bog, ki je nekda razveselūvao moju mladost . . .“

Začno je bliže zarazmevati dele sv. meše i to njemi je zbudilo žejo pa lakoto po svestvaju. To je bio dober znak: Stopaj za stopajom se je približavao katoličanskoj Cerkvi. Ali ravno zdaj, pred odločilnov zmagov, se je začno v njegovoj

düši siloviti boj, žmeten boj, šteri ga je šteo z dvojbami v srci staviti na toj poti. Ali notrašnje razsvetlenje je rastlo i presvetilo vse kmične kote od dvojb i nedopovedljivoga sovraštva zakmičene düše. Posebno značilno za luterane je ravno to sovraštvo do katoličanske cerkve. Či bi Luter te, gda je zaprvice ves goro za prenovljenje Cerkve, znao napuniti to svoje velko navdüšenje z jakostmi, bi tak dovršo velko delo. Tak pa je v svojoj slepoj besnosti proti katoličanskoj Cerkvi šteo spodnesti trdnost cerkvenim navukom, s tem, da je tajio verske istine i pravo dühovništvo, zvün toga je pravo svojim vernikom: Bog naj vas napuni s sövräštvom (odürjavanjom) do pape.“ To sovraštvo luteranov do najvišišega poglavara katoličancov je herbija, štero je zapüsto Luter svojim privržencom.

Da bi pomiro svojo düšo, se je Herbst napoto v goré. Pa tüdi tü njemi je bila katoličanska vera vsikdar pred očmi.

„Vidiš“, je pisao svojemi prijateli, „da mi nikaj ne hasni, da sam se odtrgao od knjig. Ravno naopak: ešče močnejšo pobüdo čütim v sebi brezi knjig. Bog katoličancov je v istini jako lüden i rad pomaga, da se ga je žmetno rešiti. Vsikdi ga najdeš: v cerkvi, doma, v knjigaj, na poti. Što ga je že pa ednok sprijao v svoje srce, tistoga nikdar več ne zapüsti.“

I resan tüdi njega ne Bog zapüsto. Prestopo je v katoličansko vero l. 1832. i dve leti potom bio posvečeni za dühovnika. Njegovo düšnopastirsko delo je sprejavao blagoslov boži.

Si že gda, dragi čtevec, malo bole premislo, kak zvišeni pa velki je dühovniški stan, šteroga je ravno té spreobrnjeni luteranec Herst tak poštüvao? Ali nosiš v globini svojega srcá to osvedočenje, da ravno dühovniki največ dobroga napravijo za trpeče človeštvo v dühovnom kak tüdi v telovnom pogledi? On je po svojem zvanji postavljeni med Boga i človeka, da posredüje za toga pri Bogi. V njegovo düšo je vrezano neizbrisno znamenje božega poslanca. Zato je njegova služba sveta: kak posvet stoji v trdoj kmici i k njemi se zatečejo zgüblene ovce i on jih ves srečen rešavle i vodi skoz nebeska vrata. On ma klüče od nebeskih vrat, s šterimi ti pri spovedi odpüšča ali zadržavle grehe. On ma od Kristuša podeljeno moč, da spremeni krüh v bože Telo i vino v božo Krv, on deli svestva, po šterih se pretaka v tvojo düšo boža milošča.

Pa tüdi v telovnih nevolaj mä za sirmaka ne samo dobro srce, liki z obema rokama razdavle, kelko njemi je mogoče, to, ka je potrebno za žitek.

Ve je pa ravno zato zapüsto domači dom i domačo ves i se napoto med lüdi, da jim olejša trpljenje i jim vlije batrivnosti v srca.

Tak je na stotine i stotine dühovnikov, štere pa svet ne pozna, postavljenih v službo düš pa naroda, ne iščejo sebe, liki srečo osiroteloga lüdstva, šteroga v nevolaj nehajo ravno tisti, šteri se najbolje tučejo po prsaj i so najbolje glasni te, gda majo velke dobičke od toga. Dühovnikovo delo pa je tiho, pa zato

tem bole hasnovito. Djali so vse svoje včenje, znanje pa imanje na oltar svojega lüstva.

Zato je tembole grda reč, či što meče premišleno ali nepremišleno ogrizavanje na té stan i kradne dužno čast dühovnikòm; najbolje pa takši šče s tem dosegnoti, da bi razrušo i stro v človečoj dūši živo vero v bože kralstvo. Vnogi njemi ne privoščijo niti edne hiže, ali topeo kot v zimi, čiravno ma za vse odpreto srce. Ne privoščijo njemi, da bi se spodobno oblekeo, kak zahtevle stan, ne premislijo pa, da dostakrat sam nema več kak eden obleč.

Kelko dela ma v šoli, v spovedavnici, na predganci, v pisarni — ali vse to rad dela, či se ide za rešitev dūš. Ali dühovnik dobro zna, da je njegov vsakdenešnji krūh trpljenje i toga je itak dosta na sveti. A blatiti, ogrizavati ali celo preganjati pa klati dühovnike, ki so boži slūžabniki na zemli, to je ne bože delo, liki šatanova hūdobija, štera šče nikdi na sveti dozaj ne prinesla lūdstvi haska, ešče menje pa sreče.

Pa velka tolažba za dühovnika je, či vidi, da je njegovo delo najšlo rodovitno zemlo, ki bo pognala lepo silje; či vidi, da se radostno zbirajo farniki, njegovi verni sinovje pa hčere okoli njega, da so njemi opora v tom žmetnom življenji i so za trdno odločeni se boriti za katoličanske istine pa pravice. I na stara leta, gda že opešajo njegove moči i njemi srebrni vlasovje pokrivlejo glavo, gda nemre več zmoči drugoga dela — moli vsakši den za srečo svojega lüstva. Zato pa zdaj té mesec, gda prikažejo novomešniki Bogi svojo prvo daritev, moli za nje, i ne dopūsti nikdar, da bi se blato dühovniški stan.

Pristopite k tretjemi redi sv. Frančliška Assiškoga.

Če se ne spokorite, se pogūbite. (Luk. 13. 3—4)

Jezuš je gledao oblačno nebo i pokarao svoje poslušalce, ki znajo iz oblačne nebe sklepati, da pride dež, ali z juga, da prepekalo bo, ne vejo pa presoditi svojih djanj, še menje pa premisliti božega obiska na zemli. Med temi navuki njemi nekaj naprej prinese, kak je Pilatuš dao nešterne lūdi spoklati, kda so Bogi daritev prikažūvali, i v guč pride tūdi, kak se je v Siloi podpro tūrem i pod sebe pokopao 18 lūdi. Jezuš je na vse te guče od nesreč odgovoro, ka naj nemislijo, ka so ponesrečenci bili vekši grešniki, kak tisti, ki so v življenji ostali. I vsem zato odločno zagrmi: Če se ne spokorite, se pogūbite. To pomeni: kak je prišla na te ponesrečence zemelska kaštiga smrti, tak pride na vas kaštiga večne smrti v pekli, če se ne spokorite.

Nekak ga je zatem pri ednoj priliki pitao: „Gospod, jeli je malo teh, ki se zaveličajo?“ I Jezuš njemi je ete reči odgovoro: „Prizadevajte si, da stopíte skoz vozka vrata, ar povem vam, vnogi bodo želeli stopiti, pa ne bodo mogli.“ (Luk. 13. 23-24.)

Od teh vozkih vrat vam ščem, drage dušice, par reči povedati. To pa zato, argotovo vsaki šče v večno zveličanje priti, a brez vozkih vrat pa ne more. Ta vozka vrata so pot pokore, štero tlačijo tretjeredniki sv. Franciška Assiškoga, z vernim držanjem svojega reda pravil. Zato se zove tudi tretji red za: pot v nebesaj. Tretji red je red pokore, je vozka pot, ki se dokonča v nebesaj. Zato pa ma tretji red že teliko svetnikov, ki je na oltari častimo. Lejko trdimo, da nega niednoga tretjerednika v pogüblenji, ki je verno držao pravila, na štera je položo oblübo. Tretji red je zato zaistino sladka pot pokore.

Ka je pokora? Na pitanje samo tak moremo pravilno odgovoriti, če prle spoznamo ka je greh. Greh je pa žalitev neskončno svetoga, dobroga, popolnoga Boga, ki je naš večni cio i naša večna sreča. Za drugoga, kak za Boga nismo stvorjeni. Greh pa toga dobroga Boga žali, osramoti, njemi vzeme čast, ga zavrže. I ar je Bog neskončna svetost, zato je njegova žalitev tudi neskončna. Če je pa žalitev neskončna, mora biti tudi kaštiga neskončna. Zato slüži smrten greh večno, to je neskončno kaštigo, ki nikdar ne more minoti. Bog je neskončno veličanstvo, komi ide vsa čast i hvala. Greh pa vkradne to čast Bogi i jo podeljava stvorjenji. Čast ide samo Bogi, ki te nikomi nemore odstopiti, da če bi jo mogo, več ne bi bio Bog, ar samo eden je končni cio vsega i te je Bog. Pri sv. Izaiji proroki pravi Bog: *„Dike svoje nikomi ne dam.“* (Is. 42-8.) Ne more je dati. Greh njemi jo pa po sili vzeme. I dokeč te *ne* povrne grešnik Bogi nazaj, tečas se njemi greh nemore odpüstiti. Povrnoti jo pa more jedino z pokorov. Če je što več bože dike spokradno, več je more nazaj dati, če menje, menje. Zato pravi Boža reč: *„Prinašajte vreden sad pokore.“* (Mat. 3.-8.)

Po vsakom grehi, če je samo tak mali, kak makovo zrno, si nakopamo dvoji dug: dug greha i dug kazni ali kaštige. Dug greha se plača pri vsakoj dobro opravlenoj spovedi, gda iz srca povemo vse svoje smrtne grehe, vse obžalüjemo i mamó močno volo, ka več niednoga nevčinimo, i ka naloženo pokoro verno spunimo. Po dobro opravlenoj spovedi se nam peklenska večna kaštiga vsikdar zbríše, dug greha se zbríše popolnoma, i mi čüjemo, kak je Magdalena čüla z Jezušovih vüst: Odpüščajo se ti tvoji grehi. A z odpüščanjem grehov i pekla, je ne odpüščena kaštiga, je ne poravnan dug kazni, kaštige. To kaštigo mo dužni ali na tom sveti prenašati z raznimi nevolami, ali pa v očiščilišči, to je v purgatoriumi teliko let, kelko si zaslüžimo. Navadno ubogi grešniki na obojem mesti moremo trpeti, na sveti tom i drugom, ar ne pazimo i vnogo grešimo, pa tudi zato, ar greh, ešče te najmenši, slüži veliko kaštigo.

Te drugi dug, dug kaštige moremo plačati jedino po pokori, po pokornih delaj. Kakša pokorna dela pa naj opravlamó? Kda je krao Frankov, Klodvik sprejeo krščansko vero, je pitao sv. Remigija püšpeka: Oča, ka mi je zdaj za včiniti, ka se prav spokorim za svoje grehe? Svetnik njemi je odgovoro: Sinek,

lūbi tisto, ka si dozdaž žgao i žgi tisto, ka si dozdaž lūbo. Prle si žgao Kristušove podobe, preganjao njegove navuke, te navuke zdaj lūbi i tistoga Kristuša, šteroga podobe si žgao. Prle si lūbo krivi poganski navuk ž njegovimi grehi, to vse moreš zdaj sovražiti. Ravno naopak se mora delati pokora, kak se je delao greh. Pokora za pijanost je treznost, za skopost darovitnost, za nečistost, čistoča, za sovraštvo lūbezen. Slaba pokora bi bila, če bi se pijanec za pijanost pokorio z pilom, posvetnjak z veselicami, prelomivec postov z goščenjji, tovaj z gizdavov oblekov, kadilom i pilom, vkradjenoga blaga pa ne bi vrno. Pokora naša mora obstati v borbi, v vsakdenešnjov borbi proti trem vretinam vseh grehov. Te vretine so, kak nam pravi sveto Pismo: pože-

Novomešnik: LITROP BOLESLAV iz Vel. Polane.
Prvo svojo sv. mešo prikaže Vsegamogočnomi
augusta 7. v Vel. Polani.

lenje oči, poželenje tela i gizdost žitka. Proti mamlivim vabilom sveta, proti nečistomi poželenji tela i proti vseh vrst gizdi se moremo boriti den za dnevom, to je tista pot pokore, ki vodi v nebesa. Vsikdar delati nasprotno, kak nam pravi troja vretina greha, to je življenje po božoj voli, štero prinese posvečenje dūše na tom sveti, na drugom nam pa odpre večno veselje.

Jezuš ne mogo grešiti i vendar je ilačo najostrejšo pot pokore. Marija, Prečista Devica, nikdar ni sence greha ne včinila,

vendar se je po zgledi svojega Božega Sina najostrej pokorila. I po njedva zgledi so pot pokore tlačili milijoni i milijoni, vsi zveličani, ar brez pokore nišče v nebesa priti ne more. Za nas zato tüdi nega drüge poti do večnoga zveličanja, kak pot pokore. To je, da smo poleg svojega stana čisti, smo trezni i zmerni, da smo po Jezušovom zgledi ne srditi, nego krotki i ponizni v guči i celom obnašanji, i da smo smilenoga srca do vsakoga svojega bližnjega.

To pokoro v popolnosti opravljajo tretjeredniki. Ki v tretji red stopi, stopi na pot pokore, štera ga vodi v življenje, če verno drži pravila. Gledajmo zdaj ta pravila.

Tretjerednik vseli nosi na sebi tretjeredniški pas i škapular, šteriva ga opominata na Jezušove petere rane i na njegov križ. Pri tom premišlavanji moli vsaki den 12 krat Očanaš, Zdravo Marijo i Dika bodi. O kak lepa pokora vsaki den, v radosti i žalosti, v zdravji i betegi misliti na Gospodove rane, ž njim verno moliti, kak je on molo v Getsemani.

Drügi hodijo po veselica, neredno vživajo jed i pijačo i plešejo. Tretjerednik pa misli na križ pribitoga Jezüsa, na njegove z debelimi cvckmi prebite roke i noge, zato pa plesca i plesalke nikdar neprime za rame i nikdar svoje noge na ples ne dene. Na gostüvanji tüdi ne, ar se je njegova oblüba glasi, ka ne bo plesao nikdi i ne tak, ka na gostüvanji sme plesati. Pravila, štera je Cerkev odobrila, gučijo od vsakšega plesa i vsakšega prepovedavajo. Gda je sveti Francišek premišlavoao i sestavloao pravila tretjega reda, je premišlavoao Žalostno Mater Marijo. Gledao jo je, kak milo joče nad svojim sinom, ki ga mrtvoga drži v naročaj; zato je predpisao svojim sinovom i hčeram, naj tretjeredniška noga nikdar se na ples ne gene, ka s tem zadostijo tretjeredniki za grehe, šteri so povzročili rane Jezüsi v nogaj i rokaj. Potem naj s tov posvetnostjov nikdar ne ponavljajo tistih bridkih trenutkov v Marijinomi Srci, štere je čütilo to, gda je gledala prebite roke i noge svojega Božega Sina. O kak krasna pokora je ostavljanje plesa proti poželenji tela! Drügi po nedelaj i svetkaj ne obiščejo Jezüsa, raj delajo izlete pa küpčije, tretjerednik pa ne samo te zapovedane dneve, nego ešče, kda njemi delo i zdravje dovolita, ešče delavne dni obišče Jezüsa i ga gostokrat k sebi vzeme, najmenje pa ednok na mesec po dobroj spovedi. Tretjerednikove oči gledajo Jezüsa, ne pa svet. Kak lepa pokora proti gizdosti žitka, kak sladka, kak mila!

Oblačiti se mora tretjerednik prosto, v hišo svojo sme püstiti samo dobre liste, knige, svaje meti nesme, nego te more posküšati ešče odpravlati; vsaki mesec mora navuk tretjeredniški poslüšati; za pokojno kotrigo mora en deo svetoga čisla zmoliti i edno prečiščavanje za njeno düšo darüvati; vu vsem more vsem dober zgled davati, ka do se drügi po njem včili Boga ljubiti i ne žaliti. Malov se more ogibati i biti zmeren v jeli i pili; brez potrebe naj ne je več kak samo trikrat na den; poleg svojega stana čisto mora živeti i vsaki den si düšno vest pregled-

noti, če nebi kaj zagrešo proti šteroj božoj zapovedi, posebni proti svetoj čistosti v guči, misli, od djanja pa nega guča; postiti se mora zviin navadnih postov ešče dvakrat na leto, 3. oktobra i 7. decembra; pred smrtjov mora svojo vrednost, če jo ma, v teštamentomi pravično razdeliti. To so v glavnom pravila tretjega reda. So ravno nasprotna trem vretinam greha, poželenji oči, tela i gizdosti žitka; so, če se verno držijo, Bogi dopadliiva pot pokore, ki v nebo vodi.

Vsi smo se dužni pokoriti, ar je Jezusa reč vsem povedana: če se ne spokorite, se pogūbite. V tretjem redi je pa ta pot življenjska naloga. Kak srečen je zato, komi Bog to veliko milost nakloni, da ga zove v tretji red. S tem ga v nebo zove po toj ležejšoj i veselejšoj poti pokore.

Vesela je tretjeredniška pokorna pot. Vekšega veselja nega na sveti, kak šteroga mi da mirna dušna vest. Verno spunjavanje vodila tretjega reda pa rodi mirno dušnovest, prinaša tisti mir, šteroga je Jezuš po svojem goristanenji na svet prineseo: Moj mir vam dam. Po vrednom i gostom svetom prečiščavanji se tretjeredniki vsikdar tesnej združūjejo z Jezušom, ki je, kak pravi sveto Pismo: Vladar mirū, ki je naša večna blaženost.

Dug kazni, kaštige si pa v tretjem redi tūdi z lehkotov moremo odkūpti po vnogih odpūstkaj, štere deli Maticerkev tretjerednikom. Vse vremenitne kaštige, štere si z grehi nakopamo i štere bi mogli na tom sveti, posebno pa na drugom v očiščilišči prenašati i to duga teška leta, si z lehkotov odkūpimo po popolnih i nepopolnih odpūstkaj, šterih je nebroj v tretjem redi. Brez spovedi i prečiščavanja dobimo vsakši vekši svetek odvezo z popolnimi odpūtki, kak i papov blagoslov šestkrat na leto, potrebno je meti samo skesano srce, to je žao nam more biti za naše grehe. Ravnotak dobimo popolne odpūstke po molitvi frančiškanskoga svetoga čisla, to je čisla od Marijinih sedmerih radosti brez spovedi i prečiščavanja, samo spokorno srce moramo meti. Popolne odpūstke, k šterim je predpisana spoved z prečiščavanjom, pa dobimo vnogokrat večkrat na mesec. Vnogi so tūdi nepopolni odpūstki, z šterimi se nam zbrīšejo velike kaštige, kakše so skoz leta mogli stari krščeniki z trdov pokorov brisati. Ne pozabimo nadale, da nas je več kak dva milijona v tretjem redi, da so slavno vladajoči papa Pij XI. tūdi tretjerednik. Vseh teh molitve i molitve, priprošnje nešteti zveličanih iz trojega reda svetoga Frančiška v nebesaj nam vsem pomagajo do stanovitnosti v dobrom, do srečnoga dokončanja naše pokorne poti. O kakša zahvala more vreti iz srca tistih, štere je Bog že pozvao v tretji red, i kak verni morajo biti v spunjavanji vodil. I kak milo morajo prositi vsi tisti, štere vabijo nebesa, dobroga Jezusa, da tūdi njim podeli miloščo sladke pokore, miloščo vesele vozke poti tretjega reda, ki vodi v nebesa.

Zdaj pa edno tolažbo sprejmite vi, ki ste že sinovje i hčeri sv. Frančiška Assiškoga v tretjem redi. Jezuš je pravo, ka veselje bo v nebi nad pokoro činečimi. Spravimo to veselje Jezuš

s svojov pokorov i davajmo ž njov zgled zasleplnim grešnikom, da tudi oni spoznajo potrebo pokore, se spreobrnejo i živejo, kak dober Bog zahteva od njih. To je najmre namen tretjega reda, da kda sebi nebo spravlamo s pokornom življenjom, te grešnikom svetimo na pot spreobrnjenja. Trpimo v te namen mirno, ja ešče veselo, navdūšeno, kak je Jezuš pravo: skočite od veselja, če vas ošpotavajo, preganjajo, se z vas norčarijo, vaš najem je obilen v nebesaj. Po kratkom pokornom življenji pride večno, blaženo življenje, za parletno siromaštvo bomo vekomaj bogati, za parletno sramotenje dobimo večno slavo i hvalo, za parletno ponižanje večno povišanje, za kratko zatajūvanje večnoga Boga na vse večne čase, Njega, ki je sama blaženost. Bratje i sestre, to nas čaka, zato pa molimo eden ze drugoga i spunjavajmo verno pravila tretjega reda, ka se nam odpre po smrti vesela neba.

SV. IVAN BOSKO.

V junijskom M. List smo vidili, kak se je Don Bosko zatajūvao. To junaško zatajūvanje pa je rodilo izredne sadove. Najžlahtnejši med njimi je bila jakost svete čistosti.

Iz njegovih reči i kretenj, iz vsega njegovoga obnašanja je dihao prikūplivi deviški diš. S tem je očarao i k sebi pritegno vsakoga, ki se njemi je približao. Nikdar si ne čūo iz njegovih vūst reč, od štere bi se moglo praviti, da je ne na pravom mestu, ne si opazo kretnje, štera bi razodevala količjak posvetnoga.

V občevānji z ljudmi je dovolu, da so njemi roko kūšūvāli, „ar je dūhovnik namestnik boži i njegove roke so posvečene.“ Osebam drugoga spola pa je te znak pošūvanja rajši na vlūden način odreko. Gda je srečao na vulici žensko, je ne pozdravo prvi, čeravno je bila njegova dobrotnica. Ženske je obiskavao samo, če je bilo zaistino jako potrebno.

Večkrat ga je povabila ta ali ona gospā videč ga na vulici, naj prisede k njoj v kočijo. Svetnik je povabilo vsikdar vlūdno odklono. Nekoč je prišeo v vilo grofice K. prosit milodare za svoje dečke. Grofica, ki je bila vsa navdūšena za Don Boska i ga pošūvala kak poslanca božega, ga povabi na običajni sprehod. Don Bosko joj prijazno odvrne: „Dobra gospa, vsi znajo, da je Don Bosko siromak i da prosi milodare; ka bi mislili, če bi ga vidili v kočiji z visokov gospov groficov?“ Pobožna

Don Boska njegovi dečki nosijo.

gospa je dobro razmela i v bodoče ešče bole poštuvala Don Boska zavolo te njegove modrosti.

V zadnjih dnevaj njegovoga življenja ga je obiskala nekša dobrotnica. Videč, da se z velikim trüdom i naporom gible, njemi je štela pomagati. On pa jo šalivo, toda odločno zavrno rekoč: „Kak? Korenjak kak sem jaz naj se püsti podpirati?“

Nekša gospa, betežna na očeh, ga je prosila blagoslov, pa ga pri tom prijela za roko, da bi se doteknila ž njov svojih oči. Svetnik jo pokara: „Ne vejte vi toga, da se dühoynik nikdar ne sme doteknoti obraza ženske?“

Na potüvanji je morao nekoč prenočiti pri imovitoj družini. Domača deklíčkica je mela navado, oči i materi küšnoti roko prle kak je šla spat. Te večer pa njoj mati pravi, naj tüdi Don Boski küšne roko. On pa si hitro pomore iz zadrege: vzeme svetinjico Marije Pomočnice i jo da deklici: „Na Marijo küšni!“

Če so njemi pripelali dečka, da bi ga blagoslovo, njemi je lübeznivo položo roko na glavo rekoč: „Bog te blagoslovi!“ Gda so njemi pa prignali deklico, se je držao tüdi toga i ne dovalo, da bi njemi küšnola roko.

V zavodi je bilo splošno znano, da je v sküšnjavah zadosta približati se Don Boski i se dotekniti njegove obleke, pa vse sküšnjave minejo. Ednomi dečki, ki ga je proso nasvet, kak naj se reši nečistih misli, je odgovoro: „Bodi vsikdar blüzi mene pa se ti ne trbe nikaj bojati.“ Gda je včasih na dvorišči zapazo kakšega dečkeca zamišlenoga, njemi je dao rahlo, komaj čütno plüskico, nato pa šepno na vüho: „Ne boj se, nesam vdaro tebe, nego hüdobca, ki te muči.“

Gda je navajao dečke k čistomi življenji, je rajši govörio od vzvišenosti lepe jakosti kak pa od gnüsobe nasprotne strasti, štero je komaj malo omeno i to z jako previdnimi izrazi. Sküšnjave te vrste je zvao „slabe“, padec sam pa „nesrečo“.

Kakša čistost diši tüdi v njegovih spisih! Na pisma tistih, ki so njemi zavüпно odkrili svojo slabost i ga prosile tanača, je odgovoro samo s kakšim splošnim nasvetom i pristavo: „Takše stvari se ne morejo zavüpati papiri.“

Lübezen, štero je gojío do svojih gojencov, je bila več kak očinska, vendar si v občevanji ž njimi ne dovalo nikaj, ka bi razodevalo čütno nagnenje. Njegova lübezen je mela svoj izvor vse više. Navčo se je te lübezni od Božega Mladinolüba, Jezuša samoga. V dečkih je vido podobo božo i to podobo je sküšao občuvati čisto i nevraženo.

Ar je bio sam do sebe tak pazlivi, je nikdar ne henjao vüžigati tüdi v drügh lübezen do „najlepše jakosti“. Gda je govörio od njene neprecenlive vrednosti ali slikao lepoto čiste düše, radost, štero vživa i plačilo, štero je Bog pripravo, je zapüstita njegova navdihnjena i zveneča reč neizbrisliv vtis v srcih vseh, ki so ga poslüšali i pravili so: „Samo tisti, ki je angelsko čist, more tak govöriti!“

Svojim je pravo: „Gospod bo vničo našo družbo, če ne

bomo skrbno gojili svete čistosti. Kak je poseben znak sinov sv. Frančiška Assiškoga siromaštvo, sinov sv. Ignacija pa pokorščina, tak značilna je za nas jakost svete čistosti.“

Do svojih gojencov je bio vsikdar prijazen i lübezniv, rad jim je odpüsto prestopke proti disciplini, proti pokorščini i poštvanji do predstojnikov, a neisprosno je kaznüvao vsakoga, ki je drugim davao slab vzgled. Gda je mislo, da bi te ali oni gojenec bio tovarišom nevaren, ga je pozvao k sebi, opomno i pokarao z izrazom globoke žalosti. Tak je dosežno, da so se vnoši pobošali, ki so, prišedši v zavod, prinesli s sebov navado grdoga govorenja.

Okoli njega so bujno cvele lilije: med gojenci je bilo prevnogo angelsko čistih mladencov. Čistost njim je sijali iz oči i se razodevala v sramežljivosti pogledov, reči, kretenj, občevanjov. Čuvali so jo tüdi z izrednimi pokorami i z nenavadno globokov, za njihovo starost skoro neverjetnov pobožnostjov.

Dober oča ne bio v tom oster samo do svojih sinov. Tüdi drugih se je ne bojava opomenoti, če je nanesla priložnost. Nekoč je prišeo na obisk k ednomi svojemi dobrotniki. V predsobi, gde je čakao na sprejem, je zapazo nekaj nespodobnih slik. Da bi odvrno pohüjšanje i lastnika navčo na njegove dužnosti, je obrno vse podobe napak, z licom proti steni. Gospodar je razmo opomin pa se njemi je zahvalo.

Že njegovo obnašanje v ranoj mladosti je bilo tak spodbüdno, da so dobri stariše vroče želeli, naj bi njihova deca zahajala v njegovo družščino. Z leti se je te biser zmerom bole lesketao v njem i vabo s svojov nebeskov čistočov düše, ki so priše blüzi.

„Osvedočeni sám — izjavla kanonik Berrone — da je Don Bosko očüvao svojo krstno nedužnost do groba.“ (Dale)

Novomešnik: MATKO IVAN iz Gančan. Prvo svojo sv. mešo prikaže Vsegamogočnomi aug. 14. v Beltincih.